

život. Zase jsem mohl o trochu volněji dýchat. Byl jsem najednou z obliga. Nedokážeš si představit ten pocit osvobození. Do té doby jsem se cítil jaksi zvláště přiškrcený, spoutaný. Narozením synovce tahle pouta jako by přirozeně povolila. Otevřely se přede mnou nové obzory. Jsem asi jediný na světě, kdo uvítal propad v pořadí. Z druhého místa na třetí. Ale ten pocit! To si neumíš představit,“ zašeptal Albert.

„Jenže František je také pryč a s ním i Blanka. Pohádka skončila. Pro ně i pro nás. V posledním týdnu se prolily potoky slz a nyní všechny ty usazené oči pozorují tebe. Všichni k tobě vzhlíží jako k nějakému spasiteli. Čekají, co uděláš. Chtějí od tebe slyšet, že všechno bude zase dobré, že se přes tuhle strašnou věc dokážeme přenést.“ Viktorie se k němu naklonila ještě blíže a levou rukou mu pevně stiskla rameno. „Tvůj bratr je mrtvý a s ním i celá jeho rodina. Ty jsi teď ten, kdo vše zdědí. Tituly, majetek i postavení.“

„Co když to nechci? Co když tam prohlásím, že se toho všeho vzdávám?“ máchl rukou směrem ke dveřím.

„Všeho? Myslíš nejen titulů, ale i veškerého majetku, který ti právoplatně náleží?“ Viktorie nechtěně zvýšila hlas.

„Ne tedy nutně všeho,“ zakroužil hlavou Albert.

„Vidíš. Proto nemáš na vybranou,“ zdůraznila Viktorie poslední slova.

„Nechci to poslouchat. Nechci na to myslet.“ Albert zareagoval jako malý kluk a dlaněmi si zakryl obě uši.

Viktorie k němu vztáhla ruku a konečky prstů mu prohrábla světle hnědé vlasy.

„Musím,“ zašeptala, „musím ti to připomínat znovu a znovu, aby ti konečně došlo, že život, jaký jsi znal, spolu s rodinou tvého bratra zmizel. Rozplynul se v nenávratnu. S pádem letadla se zřítily veškeré naděje na normální život. Smiř se s tím. Přijmi to. Postav se tomu čelem. Vzchop se a buď tím mužem, do jakého jsem se zamilovala, a ne zbabělcem, který před první překážkou schová hlavu do písku, aby se vyhnul zodpovědnosti.“

„Vám ale neutahují kolem krku oprátku!“ procedil Albert skrz zuby.

„A co já? Pomyslel jsi taky na mě? Myslíš, že když jsem ti loni v létě řekla své ano, že jsem tohle chtěla? Brala jsem si tebe, ne tvého bratra!“

„Musí být jiné řešení. Tohle nemůže být konec.“

Viktorie vložila Albertovu roztřesenou ruku mezi své dlaně.

„Koukni se na mě, Alberte. Řekla jsem, zvedni hlavu a podívej se mi do očí,“ pravila důrazně. S povzdechem na ni upřel pomněnkové oči, tak charakteristické pro jeho vznešenou rodinu. „Tohle není konec, slyšíš? Nechci, abys k tomu takhle přistupoval. Nějak to zvládneme. Něco vymyslíme. Časem. Teď ale musíme udělat přesně to, co se od nás očekává, rozumíš?“

„Já... Nemůžou mě přece nutit. Nemůžou...“

„Neblázni, Alberte. Nikdo jiný není.“

„A co Leontýna? Mám ještě mladší sestru. I ona je v pořadí. Jsem si jistý, že i bratránci by po téhle šanci přímo skočili. Zvláště Felix...“

„Leontýně ještě není osmnáct a Felix s Maxmiliánem? Zbláznil ses? Tvoje matka by to nikdy nedopustila, víš, že tetu Ludmilu nemůže vystát.“

Viktorie se s obavou v očích zadívala ke dveřím, u kterých po celou dobu stál tajemník s kamennou tváří bez špetky emoce. Bylo jí jasné, že jejich rozhovor musel alespoň z části slyšet.

„Mohu s manželem mluvit o samotě?“ obrátila se na něho.

„Zajdu obhlédnout, zda je vše připraveno,“ odpověděl Markéz distingovaným hlasem služebníka a ve vši diskrétnosti odešel postranními dveřmi do chodby. V nevelké místnosti se po jeho odchodu rozhostilo ticho. Sluneční paprsky prostupovaly dovnitř skrz vysoká okna a jejich světlo se odráželo v zelených tapetách se zlatavým ornamentálním vzorem. Zelený salonek, jak této místnosti říkali, se nacházel v jižním křídle Pražského hradu a sloužil jako předsálí jedné z reprezentačních místností. Jeho zařízení bylo mi-